

ALE!

Tu s lesy, tam s poli jaro se kryje, ale vítr zavírá.
Proč? Vždyť už jen samotné vědomí
prostupitelnosti kroků uzdravovalo mrzákům
nohy a kdo rozbil ty výlohy, kdo i šel, stejný se
nevrátil.

Ale vítr zavírá. A v uších smrt. Před dívkami
rafinovaná, dívkám nastřeluje náušnice zvrácené
krásky a ty se rukama drží za hlavy matek – neboť
své ztratily, a nelze nic než z větví stromu
vyvléknout odvátý šátek a schovat ho na lepší
časy,

když v uších smrt. Která hučí, jak kyne. A tak
aspoň – cililink sněženkami, kdyby svolila
k minutě ticha, ať aspoň ta voní, ne? Nebo co?
Nebo je fuk, že nádech bolí? Že vítr-otrok v nás
kope sluje, že za to vzal, že markýruje a hrud'
zdvihá, hrud' nehybnou, neboť smrt už nejen
v uších –

A stačí. Jsem třikrát ji zmínil, zašustil papírem,
rouhaje se módu *Jsem* a *Bud'*, však jaro na polích
a v lese ji stejně brzy uvláčí.

Až bude zaseto a všechny mé ženy vykopou mě
na procházku, dopadne to jako každý rok.

Že ta nejmenší natahuje ruce a chce nosit, že se
některým semenům ptáci vyhýbají.